

TOM HENKS

NETIPIČAN TIP

Prevela
Tatjana Bižić

■ Laguna ■

Naslov originala

Tom Hanks

UNCOMMON TYPE: SOME STORIES

Copyright © 2017 by Marcalon, Inc.

Translation copyright © 2019 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Riti i svoj deci.
Zbog Nore.*

Sadržaj

Tri naporne nedelje	11
Badnje večje 1953.	45
Promotivna tezga u Gradu svetlosti	71
Naš grad u današnje vreme s Henkom Fajsetom	95
Slon u štampariji	95
Dobro došli na Mars	101
Mesec dana u Ulici Grin.	123
Alan Bin i još četvero	153
Naš grad u današnje vreme s Henkom Fajsetom	165
Pušteni s lanca u Velikoj jabuci.	165
Ko je ko?	173
Izuzetan vikend.	197
Evo o čemu misli moje srce	231
Naš grad u današnje vreme s Henkom Fajsetom	247
Povratak s putovanja u prošlost.	247
Prošlost nam je važna	255
Odsednite kod nas	293
Idi kod Kostasa	349
Naš grad u današnje vreme s Henkom Fajsetom	379

Vaša evangelista Esperansa379
Stiv Vong je savršen385
Izjave zahvalnosti403
O autoru.405

Tri naporene nedelje

DAN 1.

Ana je rekla da se samo na jednom mestu može naći Apoklon za Em-Daša koji bi imao ikakvog smisla – u *Diskontu antikviteta*, u nekadašnjem bioskopu *Luks*, koji nije toliko bio mesto gde su se prodavala stara blaga koliko sastajalište u svrhu trampe. Pre *HBO-a*, *Netfliksa*, i još sto sedam kanala za laku zabavu zbog kojih je *Luks* bankrotirao, znao sam satima da sedim u tadašnjoj fantastičnoj bioskopskoj sali i gledam film za filmom. Danas se tu nalazi niz za nizom tezgi na kojima se prodaje ono što se izdaje za antikvitete.

Em-Daš je trebalo uskoro da dobije američko državljanstvo, a nama je to značilo isto tako mnogo kao i njemu. Deda i baba Stiva Vonga dobili su državljanstvo četrdeset i neke. Moj otac je sedamdeset i neke uspeo da umakne niskorazrednim propalica-ma, što su u stvari bili istočnoevropski komunisti, a Anini preci su, nekad davno, doveslali preko severnog Atlantika u potrazi za bilo čime što bi se dalo opljačkati u Novom svetu. Prema porodičnoj legendi, upravo su Anini preci pronašli Martas Vinjard.

Mohamed Dajaks-Abdo uskoro će postati Amerikanac kao što je američka pita s jabukama, pa smo zato hteli da

mu kupimo nešto neprolazno, neki simbol patriotizma koji sadrži baštinu i šaljivi duh njegove novostečene domovine. Smatrao sam da su crvena dečja plastična kolica koja smo pronašli u drugoj hali savršena. „Kad bude dobio decu, Amerikančice, moći će da im da kolica da se igraju“, rekao sam.

Ana međutim nije bila spremna da kupi prvi starinski predmet na koji smo naišli, pa smo produžili lov. Kupio sam američku zastavu s četrdeset osam zvezdica, iz četrdeset i neke. Zastava će podsećati Em-Daša na to da njegova novousvojena država nikada nije prestala da se nadgrađuje i da svi njeni dobri građani imaju mesto negde u planovima koji dozrevaju, jer još zvezdica može da stane iznad crveno-belih pruga. Ana se složila s mojim izborom, ali je svejedno nastavila da traga za poklonom koji bi bio nešto mnogo izuzetnije. Želela je nešto jedinstveno, nešto ništa manje nego jedini primerak svoje vrste. Posle tri sata zaključila je da su ona kolica ipak odlična ideja.

Kiša je počela upravo dok smo mojim *Folksvagenovim* kombijem izlazili s parkirišta. Morali smo u povratku do moje kuće da vozimo polako jer su mi brisači tako stari da ostavljaju tragove na vetrobranu. Veće odmiče, a nepogoda još traje, zato se Ani ne ide kući, radije se mota po mojoj, pušta miksove omiljenih pesama moje majke, koje sam ja s kasete presnimio na diskove, umire od smeha maminom eklektičnom ukusu, koji šlankuje glatko kao kamera s *Pri-tendersa* preko *O'Džejsa* do Tadž Mahala.*

* *O'Džejs (O'Jays)* – grupa crnih muzičara iz Kantona u Ohaju koji su svirali ritam i bluz. Osnovana 1958. godine, grupa je povremeno nastupala sve do 2010, ali je na vrhuncu popularnosti bila u osmoj deceniji prošlog veka. Tadž Mahal – umetnički pseudonim bluz muzičara Henrija Sent Klera Frederiksa (*Henry Saint Clair Fredericks*, r. 1942). (Prim. prev.)

Kad stignemo do Igija Popa i njegovog *Real Wild Child*, Ana pita: „Imaš li ti uopšte išta od muzike iz poslednjih dvadeset godina?“

Napravio sam nam buritose sa seckanom svinjetinom. Ana je pila vino, ja pivo. Potpalila je vatru u mom Frenklinovom kaminu i rekla da se oseća kao žena nekog od prvih doseljenika usred prerije. Dok je noć padala, sedeli smo na mom kauču, a jedino svetlo u sobi pružale su vatra i lampice na mom muzičkom stubu, koje su svetlele čas zeleno, čas narandžasto i, povremeno, crveno. Olujne oblake kilometrima daleko povremeno bi obasjala munja.

„Znaš šta?“, rekla mi je Ana. „Nedelja je.“

„Znam da je nedelja“, odgovorio sam. „Živim u ovom trenutku.“

„Eto čemu se divim kod tebe. Pametan si. Brižan. Opušten do lenjosti.“

„Kako si samo lako prešla s komplimenata na uvrede.“

„Promenićemo lenjost u nehajnu tromost“, rekla je Ana pijuckajući vino. „Suština je u tome da mi se dopadaš.“

„Ti meni takođe.“ Pitao sam se vodi li ovaj razgovor nekakvom cilju. „Flertuješ li ti to sa mnom?“

„Ne. Nudim ti seks. To je nešto potpuno drugo. Kad flertuješ, samo zabacuješ udicu. Ti bi na nju mogao da se uhvatiš, a i da se ne uhvatiš. Ja ovde pravim prvi korak ka svršenom činu.“

Treba da razumete da se Ana i ja poznajemo od srednje škole (Sportski dan u Školi Svetog Antonija! Napred, *Krstaši!*). Nikad se nismo zabavljali, ali izlazili smo s istim društvom i dopadali smo se jedno drugom. Posle nekoliko godina studija i još nekoliko godina staranja o mami, dobio sam diplomu i neko vreme sam se pretvarao da se izdržavam od posla s nekretninama. Jednog dana u kancelariju mi je ušla

Ana, bilo joj je potrebno da iznajmi prostor za grafički dizajn, kojim se bavila, a ja sam bio jedini agent kome je verovala, jer sam se nekada bavljao s jednom njenom drugaricom i nisam ispao kreten prema njoj kad smo raskinuli.

Ana je još bila lepa. Ranije se bavila triatlonom i telo joj je ostalo vitko i žilavo. Pokazao sam joj neke prostore koje smo imali za iznajmljivanje, ali ona nije htela nijedan, iz nekih razloga koje nisam uspevao da shvatim. Bilo mi je jasno da je i dalje isto onako snažno motivisana, usredsređena i napeta kao dok je studirala na arhitektonskom. Imala je preoštro oko i za najsitnije pojedinosti i nije ostavljala nijednu sitnicu nezagledanu, nezapaženu, neproverenu ili nezamenjenu ako ju je trebalo zameniti. Odrasla Ana bila je naporna. Odrasla Ana nije bila moj tip ništa više nego što je bila Ana srednjoškola.

Čudno je dakle što smo nas dvoje skovali tako čvrsto prijateljstvo, postali mnogo bliskiji prijatelji nego onda dok smo bili klinci. Ja sam od onih samotnjaka lenština što mogu po ceo dan da čačkaju nešto nebitno a da ipak ne smatraju da su protraćili i jedan jedini trenutak. Zapravo, čim sam prodao maminu kuću i uložio novac u deonice, dao sam otkaz na onom mom ko bajagi poslu i uredio sebi najbolji zamislivi život. Dajte mi koju mašinu rublja koju treba oprati, osušiti i posle složiti i utakmicu u hokeju na NHL-u i meni više ništa ne treba za čitavo popodne. Za to vreme dok se zamajavam oko belog i obojenog veša, Ana će već postaviti izolaciju na svom tavanu, pripremiti poreske formulare, spremi sebi domaću pastu i organizovati razmenu odeće preko interneta. Spavala je s prekidima, od ponoći do svitanja, i svejedno je imala energije da jurca punom parom čitav dan, dok sam ja spavao kao klada što sam duže mogao, a onda bih još prillegao da odremam svakog dana u pola tri.

„Sada ću te poljubiti“, rekla je Ana. Rečeno učinjeno.

Nikad se pre nismo poljubili, osim što bismo se cmoknuli u obraz kad se na tren zagrlimo za pozdrav. Te noći mi je Ana nudila jednu potpuno novu verziju sebe; zbunio sam se i sav ukočio.

„Hej, opusti se“, šapnula mi je. Obavila mi je ruke oko vrata. Mirisala je prekrasno, do sto đavola, i imala je ukus vina. „Danas je Božji dan za odmor. Neće ovo biti *posao*.“

Poljubili smo se ponovo, s tim što sam ovog puta i ja bio pribrani i svesrdni učesnik. Zagrlio sam je i privukao sebi. Privili smo se jedno uz drugo i prepustili. Usnama smo pronašli jedno drugom vrat, pa se polako vraćali ka ustima. Nisam tako ljubio nijednu ženu još otkako me je moja zla devojka Mona ne samo šutnula nego mi i ukrala novac iz novčanika (bilo je s Monom problema, ne kažem da nije, ali što se ljubljenja tiče, ljubila se čudesno).

„Bravo, dušo“, uzdahnula je Ana.

„Šabat šalom“, uzvratio sam s uzdahom. „Trebalo je ovo da uradimo još pre mnogo godina.“

„Mislim da bi nam prijalo da neko vreme provedemo priljubljeni kožom uz kožu“, šapnula je Ana. „Skidaj se.“

Skinuo sam se. Kad se skinula i Ana, već sam bio sasvim gotov.

DAN 2.

Ponedeljkom ujutru doručkovao sam palačinke od heljde, svinjsku kobasicu, ogromnu činiju bobičastog voća i filter-kafu. Ana se opredelila za nekakav čaj od aromatičnog bilja koji sam nekad davno tutnuo u ostavu i sićušnu činijicu orašastih plodova koje je iseckala satarom. Odbrojala je tačno

osam borovnica, kojima je zaokružila svoj doručak bogat hranljivim sastojcima. Ne bi trebalo da kažem da smo jeli oboje potpuno neobučeni, jer ćete pomisliti da smo nekakvi nudisti, ali činjenica je zapravo da smo iskočili iz kreveta bez i najmanjeg sustezanja.

Dok se oblačila i spremala za posao, Ana mi reče da se upisujemo na časove ronjenja.

„Upisujemo se na časove ronjenja?“, upitao sam.

„Aha. Dobićemo sertifikat“, odgovorila je. „Trebaće ti takođe sportska odeća, patike i trenerke. Idi u *Fut loker* u tržnom centru Arden. Posle toga dođi do moje kancelarije da izađemo na ručak. Ponesi Em-Dašova kolica i zastavu da ih lepo umotamo.“

„Važi“, rekao sam.

„Večeras pravim večeru kod mene u stanu, gledaćemo jedan dokumentarac, onda ćemo raditi u mom krevetu isto što smo cele prošle noći radili u tvom.“

„Važi“, rekao sam ponovo.

DAN 3.

Na kraju me je Ana odvela u *Fut loker* i naterala me da probam pet modela patika (rešili smo se za univerzalni model, za razne sportove) i četiri modela trenerki (marke *Najki*). Posle toga smo otišli da kupimo hranu i piće za žurku koju je Ana htela da napravi u Em-Dašovu čast. Rekla je da se takav jedan tulum može napraviti jedino u mojoj kući.

Oko podneva Em-Daš je bio jedan od hiljadu i šest stotina ljudi u Areni sportova koji samo što nisu postali američki građani – podigavši desnu ruku, polagali su zakletvu na vernost Americi, njeni novi građani zakleti da čuvaju, štite i

brane Ustav koji je sada postao nešto što pripada njima podjednako koliko i predsedniku Sjedinjenih Država. Stiv Vong, Ana i ja sedeli smo na tribinama kao svedoci naturalizovanja jednog mora imigranata, ljudi sa svim nijansama kože koje je priroda ikada stvorila. Prizor je bio veličanstven i uzburkao nam je emocije svem troma, a Ani najviše. Rasplakala se, zagnjurivši lice u moje grudi.

„Tako je... lepo“, jecala je. „Bože, što... volim... ovu zemlju.“

Em-Dašove kolege iz *Houm depoa* koje su mogle da dobi-ju slobodan dan pojavile su se kod mene kući s morem američkih zastava koje su kupili po svom internom popustu u *Depou*. Stiv Vong je postavio opremu za karaoke, pa smo naterali Em-Daša da peva pesme koje imaju Ameriku u tekstu. *American Woman. American Girl. Spirit of America* – ta pesma *Bič bojsa* u stvari govori o jednom automobilu, ali smo svejedno naterali Em-Daša da je otpeva. Crvena plastična kolica služila su nam kao mini-frižider za led, a nas šestoro smo odglumili marince koji pobadaju američku zastavu na Ivo Džimu, s Em-Dašom na samom čelu.

Žurka je potrajala, na kraju je ostalo samo nas četvoro da gledamo mesec kako izlazi i slušamo zastavu kako leprša i lepeće na koplju. Samo što sam otvorio novo pivo, koje sam izvadio iz sada već bljuzgavog leda u kolicima, kada mi Ana uze konzervu iz ruku.

„Lakše, dušo“, rekla je. „Zatrebaće ti sve sposobnosti kojima raspolažeš čim ova dvojica odu kući.“

Sat kasnije Stiv Vong i Em-Daš zaputili su se kući. Novopečeni američki državljanin pevao je *A Horse with no Name* grupe *Amerika*. Čim su Stivova kola izašla s prilaza ispred moje kuće, Ana me je uhvatila za ruku i odvela u dvorište pozadi. Poslagala je jastučiće u meku travu, pa smo legli, ljubeći se, a onda smo, znate već, stavili na probu moje sposobnosti.

DAN 4.

Ana ide na trčanje kad god uspe da ugura nekoliko kilometara u četrdeset minuta i namerila je da tu svoju naviku naturi i meni. Povala me je jednom od svojih putanja, uzbrdo, oko vidikovca pa nazad, i rekla mi je da samo trčim i ne stajem. Othujala je daleko ispred mene i mimoišla me vraćajući se nizbrdo, znajući vrlo dobro da nikako neću moći da držim korak s njom.

Moje fizičke aktivnosti su samo otvorena mogućnost. Povremeno bih otišao svojim starim biciklom trobrzincem do *Starbaksa* ili odigrao nekoliko tura frizbi golfa (nekada sam pripadao ligi). Jutros sam dakle huktao uz zemljani put, zaostavši za Anom toliko da je više nisam ni video, a nove patike su me ubijale (podsetnik: ne zaboravi da sledeći put kupiš za pola broja veće). Krv mi je kolala neuobičajeno burno, tako da sam osećao napregnutost u vratu i ramenima i snažno damaranje u glavi. Ana se sjurila s vidikovca tapšući rukama.

„Bravo, dušo!“ doviknula je mimoilazeći me. „Nije loše za prvi pokušaj!“

Okrenuo sam se da pođem za njom. „Izgoreše mi butni mišići!“

„Dižu bunu!“ doviknula mi je Ana preko ramena. „Pokoriće se posle nekog vremena!“

Dok sam se ja tuširao, Ana mi je presložila stvari po kuhinji. Smatrala je da šerpe i poklopce držim u pogrešnim ormaricama i zašto mi je fioka s tanjirima tako daleko od mašine za posuđe? Nisam znao šta bih joj odgovorio. „Idemo. Ne smemo da zakasnimo na prvi čas ronjenja.“

Škola ronjenja je mirisala na mokra gumena odela i hlorsani bazen. Popunili smo formulare i dobili smo da proučimo

priručnike o ronjenju, raspored časova i predložene termine za završni ispit u otvorenoj vodi. Ana je izabrala nedelju za mesec dana i rezervisala nam mesta na čamcu.

Otišli smo da ručamo u *Viva verde*, kafe gde služe samo salate, i ručali smo salatu kao glavno jelo sa salatoma kao prilogom. Posle ručka sam hteo da odem kući i odremam, ali Ana je rekla da joj je potrebna moja pomoć da premesti neke stvari po kući, što odlaže već neko vreme. Bila je to tek granična istina, maltene laž. U stvari je htela da joj promenim tapete u hodniku i radnoj sobi, što je značilo da moram najpre da iznesem kompjuter, štampač, skenere i grafičku opremu, a zatim da radim sve što mi kaže čitavo popodne.

Nisam se vratio kući ni uveče. Večerali smo kod Ane vegetarijanske lazanje s povrćem kao prilogom i gledali na *Netfliksu* nekakav film o pametnoj ženi koja stalno ima momke glupane.

„Gledaj, dušo“, rekla je Ana, „ovo je o nama dvoma!“ Onda se zakikotala i zavukla mi ruku u pantalone a da me gotovo nije ni poljubila pre toga. Biće da sam ili najsrećniji baja na svetu ili neko ovde od mene pravi budalu. Nisam bio siguran šta je od to dvoje tačno čak ni pošto me je Ana pustila da i ja njoj zavučem ruku u gaćice.

DAN 5.

Ana mora da radi. Kod nje su zaposlene četiri oštre, profesionalne žene i jedna stažistkinja, srednjoškolka iz ugrožene kategorije. Prošle godine je Anin grafički studio dobio na tenderu ugovor s jednim izdavačem udžbenika – stabilan posao, ali dosadan isto kao da ste profesionalni tapetar. Rekao sam Ani da ja odoh kući.

„Zašto?“, pitala je. „Nemaš danas ništa da radiš.“

„Idem na trčanje“, rekao sam, izmislivši to u nastupu trenutnog nadahnuća.

„Bravo, dušo“, rekla mi je Ana.

Otišao sam kući i stvarno obuo patike, a zatim optrčao jedan krug po susedstvu. Gospodin Mur, penzionisani pandur od koga me deli ograda iza kuće, video me je kako trčim i doviknuo: „Šta je pa tebe spopalo, jebote?“

„Ženska!“, odviknuo sam, a to ne samo da je bilo istina nego sam se i stvarno dobro osećao kad sam to izgovorio. Kad muškarac pomisli na ženu i jedva čeka da joj kaže kako je bio na trčanju četrdeset minuta, e pa čuj, ortak, to znači da je zašao u vezu.

Tako je. Stekao sam devojkicu. Devojkicu promeni čoveka od patika u kojima se bavi sportom pa sve do frizure (što je Ana uradila odmah drugog dana, govoreći mom brici kako da me ošiša) – a meni su te promene, nema šta, stvarno bile potrebne. Zaluden adrenalinom kakav već luči zaljubljen čovek, trčao sam duže nego što je moje telo moglo da izdrži.

Ana me je zvala taman kad sam odustao od pokušaja da odremam jer su mi listovi bili otvrdli kao pivske konzerve. Rekla mi je da odem do njenog akupunkturiste, ona će mi telefonom zakazati hitan tretman.

Oaza zdravlja Ist Valija minimalistička je poslovna zgrada s podzemnim parkingom. Voziti moj kombi bez servo volana niz tu silaznu spiralu iziskivalo je fizički napor, a morao sam ozbiljno da napregnem mozak da bih shvatio kuda vodi koji lift. Kad sam konačno pronašao kancelariju 606-V, morao sam da popunim upitnik na pet stranica, sedeći pored vodoskoka čija je bučna električna pumpa nadglasavala zvuk vode koja se sliva.

Prihvatate li tehniku vizuelizacije? Da, što ne bih? Jeste li otvoreni za meditaciju s učiteljem? Ne vidim kako bi to moglo da mi škodi. Izložite razloge zbog kojih ste zatražili terapiju. Molimo vas budite vrlo konkretni. Moja devojka mi je naredila da dovučem kod vas svoje jadne, umorne, učvorene mišiće na nogama koje vape da ih neko izbavi grča. Predao sam popunjeni upitnik i čekao. Na kraju me je jedan momak u belom laboratorijskom mantilu prozvao i uveo u ordinaciju. Dok sam se skidao u donji veš, on je čitao priložene papire.

„Ana kaže da vas muče noge?“, upitao je. Ani je radio akupunkturu već tri godine.

„Aha“, rekao sam. „Mišići u listovima i drugi pobunjeni mišići.“

„Prema ovom upitniku, Ana vam je devojka“, rekao je on kuckajući prstom papire.

„Skorašnji razvoj događaja“, odvratio sam.

„Srećno vam bilo. Lezite potrbuške.“ Kad je zabo igle, čitavim telom su mi prošli trnci, a listovi su počeli nekontrolisano da se grče. Pre nego što će izaći iz ordinacije, uključio je stari CD plejer sa snimkom vođenja meditacije. Čuo sam ženski glas kako mi kaže da ispraznim svest od svega i mislim samo na reku. Manje-više sam to i radio oko pola sata, priželjkujući da zaspim, ali nisam mogao jer su igle bile zabodene u mene.

Kod kuće me je čekala Ana. Spremila nam je večeru od zeleniša, semenki i pirinča boje blata. Posle večere mi je izmasirala noge tako jako da sam se sav trzao. Kasnije mi je rekla da nije vodila ljubav pet noći uzastopce još od studentskih dana, ali da će se sada ponovo okušati u tome.

DAN 6.

Namestila je alarm na telefonu na petnaest do šest jer je imala svašta što mora da pozavršava. Naterala je i mene da ustanem, pustila me da popijem samo jednu šolju kafe, a onda sam morao da se obučem za trčanje.

„Listovi me i dalje bole“, požalio sam se.

„Samo zato što govoriš sebi da te bole“, odgovorila je.

„Ne ide mi se na trčanje jutros“, prigovorio sam.

„Baš mi te je žao, dušo.“ Bacila je trenerku na mene.

Jutro je bilo hladno i maglovito. „Savršeno za vežbanje napolju“, rekla je Ana. Primorala me je da ponavljam za njom njene dvanaestominutne vežbe za istezanje odmah tu na prilazu ispred moje kuće, pošto je prethodno podesila štopericu na telefonu da pišti na svakih trideset sekundi. Vežbe su obuhvatale dvadeset četiri položaja tela koja sam morao da održim po pola minuta, a svaki je istezao određenu tetivu ili mišić, i od svakog sam se trzao, naglas psovao i dobijao vrtoglavicu.

„Bravo, dušo“, rekla je Ana. Izložila mi je putanju koju ćemo oprčati oko mog susedstva, ona dvaput, ja jednom. Gospodin Mur je upravo uzimao jutarnje novine s travnjaka ispred kuće kad sam ja protrčao.

„Je l' to tvoja ženska protrčala pre minut?“, doviknuo mi je. Bio sam toliko zadihan da sam uspeo jedino da klimnem glavom.

Nekoliko minuta posle toga Ana me je pretekla praveći drugi krug i u prolazu me pljesnula po zadnjici. „Bravo, dušo!“

Stigao sam kući i ušao pod tuš kada mi se Ana pridružila. Ljubili smo se i ljubili, i dodirivali jedno drugom najdivnija mesta. Ana mi je pokazala kako da joj istrlijam leđa i rekla mi je da dođem u njen grafički studio u pauzi za ručak da

malo proradimo onaj priručnik o ronjenju. Nisam bio stigao da pročitam ni prvih nekoliko strana, ali Ana je već prešla polovinu. Kad je stigla i to da uradi, blagog pojma nemam.

Proveo sam čitavo popodne motajući se po njenoj kancelariji, zaokruživao jedan od više ponuđenih odgovora na pitanja o ronilačkoj opremi i njenoj upotrebi, listao na računaru neke ponude nekretnina (još se pomalo zanimam za to) i pokušavao da razonodim žene zadubljene u grafički dizajn (nije bilo šanse). Ana je za to vreme vodila dugačak razgovor preko konferencijske veze s nekim klijentom u Fort Vortu u Teksasu, dizajnirala naslovne strane za jednu ediciju udžbenika, korigovala tri projekta, pomogla onoj srednjoškolki iz ugrožene kategorije da uradi domaći iz geometrije, presložila kancelarijski pribor u plakaru i prešla i drugu polovinu priručnika o ronjenju. Nismo još bili ni na prvom času ronjenja.

Mada to i nije bilo važno. Bili smo jedini polaznici. Gledali smo video-snimke veličanstvenog podvodnog sveta, zatim smo ušli u bazen. Stajali smo na plitkom kraju dok nam je naš instruktor Vin objašnjavao delove autonomnog ronilačkog aparata za disanje, što je potrajalo, uglavnom zato što je Ana imala najmanje pet pitanja o svakom delu opreme. Konačno nam je Vin rekao da stavimo cev regulatora pritiska u usta, kleknemo tako da nam glava bude ispod vode, udahnemo vazduh, koji pod pritiskom dobije metalni ukus, i izbacujemo mehuriće. Na kraju časa smo plivali deset krugova da nam Vin testira plivačku kondiciju. Ana je svoj test isplivala kao olimpijska plivačica i već za nekoliko minuta je izašla iz bazena i uzela da se briše peškirom dok sam ja plivao sporim zamasima i okončao tu trku udvoje kao drugi s velikim zaostatkom.

Posle toga smo otišli kolima do zatvorene pijace u Ist Vilidžu da se nađemo sa Stivom Vongom i Em-Dašom u

Starinskoj poslastičarnici i popijemo po milkšejk. Ana je naručila mali nemlečni jogurt posut pravim cimetom. Dok smo sedeli i uživali u napicima, Ana je uvukla ruku u moju i taj mali gest naklonosti nije prošao nezapažen.

Dok je te noći Ana pred spavanje čitala nešto na svom ajpedu, meni je stigla poruka od Stiva Vonga.

SVong: Krešeš A???

Otkucao sam poruku.

Mesečar7: Šta se to tebe tiče?

SVong: Da/ne?

Mesečar7: 😊

SVong: Si ti blesav?

Mesečar7: 🙄 🙄 🙄 🙄 🙄 !! 🙄 🙄

Zatim nam se pridružio Em-Daš:

LICEAMERIKE: 😊

Mesečar7: Bio sam zaveden.

LICEAMERIKE: „dok kuvar kreše, gulaš zagori“

Mesečar7: Ko to kaže? Seoski šaman?

LICEAMERIKE: „dok trener kreše, tim gubi“ Vins Lombardi

Tako se to nastavljalo. Stiv Vong i Em-Daš nisu videli da bi išta dobro moglo izaći iz Anine i moje ljubavne veze. Baš šteta! Iste te noći Ana i ja smo prionuli žestoko, kao pravi kuvari specijalisti za gulaš u Grin Beju u Viskonsinu, i predali smo se zadovoljstvima do daske.

DAN 7.

„Da li bi trebalo malo da pročaskamo o našoj vezi?“

To sam *ja* pitao. Stajao sam u Aninoj čajnoj kuhinji, umotan u peškir posle tuširanja, i uključivao njen švajcarski aparat za kafu da spremim sebi svoj jutarnji eliksir. Ana je ustala još pre sat i po i već je bila obučena za trčanje. Meni su srećom patike ostale kod kuće, tako da sam bio spasen treniranja za maraton.

„Da li ti *želiš* da ćaskamo o našoj vezi?“, uzvratila je pitanjem Ana brišući nekoliko zalutalih trunčica kafe koje su pale na njenu hirurški čistu radnu kuhinjsku površinu.

„Jesmo li mi sad par?“, upitao sam je.

„Šta ti misliš?“, odvratila je.

„Razmišljaš li ti o meni kao o svom *momku*?“

„Razmišljaš li ti o meni kao o svojoj *devojci*?“

„Hoće li ijedno od nas konačno izgovoriti jednu izjavnu rečenicu?“

„Otkud *ja* znam?“

Seo sam i otpio gutljaj kafe, koja je bila prejaka. „Mogu li da dobijem malo mleka u kafu?“, upitao sam.

„Misliš da je ta sluz dobra po tvoje zdravlje?“ Pružila mi je bočicu bademovog mleka bez konzervansa, koje mora da se popije za nekoliko dana, od one vrste koja se prodaje pod „mleko“, ali je u stvari vrsta orašastih plodova u tečnom stanju.

„Da li bi mogla da kupiš pravo mleko da imam za kafu?“

„Zašto si toliko zahtevan?“

„Zar je molba za malo mleka zahtevnost?“

Ana se osmehnula i obuhvatila mi lice dlanovima. „Misliš da si ti pravi muškarac za mene?“

Poljubila me je. Taman sam se spremao da izgovorim jednu potvrdnu rečenicu, ali mi je Ana sela u krilo i odmotala peškir u koji sam bio uvijen. Nije otišla na jutarnje trčanje.

DANI 8–14.

Biti Anin momak nešto je slično kao da trenirate za mor-naričke foke a da pritom radite puno radno vreme na *Amazonovom* odeljenju za prijem i slanje pošiljaka u okrugu Oklahoma Panhendl u sezoni tornada. Moje dremke u pola tri pretvorile su se u neprežaljenu prošlost.

Bavio sam se redovnim fizičkim aktivnostima, ne samo jutarnjim džogingom nego i plivanjem na časovima ronjenja, istezanjem na principima joge, koje se sada već rasteglo na čitavih pola sata, a išao sam s Anom i na trenažni bicikl u zagrejanj sobi, što je bilo toliko naporno da sam povratio. Odlazili smo da poobavljamo izbezumljujući broj raznih poslića, koji nikad nisu bili ubeleženi na spisak obaveza ili aplikaciju za pomoć pri kupovini, nego su uvek bili plod nekog trenutnog nadahnuća. Nepresušnog. Ako nije radila, trenirala ili obrađivala mene u krevetu, Ana je ili nešto pravila, ili nešto tražila, zahtevala da vidi šta radnja ima u magacinu, išla na drugi kraj grada da prisustvuje aukciji neke nekretnine, ili bi skoknula do *Houm depoa* da pita Stiva Vonga za trakastu brusilicu zato što sto od crvene sekvoje za ručavanje napolju koji stoji u mom dvorištu iza kuće treba izglacati. Provodim po ceo dan, svaki bogovetni dan, izvršavajući Anina naređenja, koja obuhvataju i precizna uputstva kako i kuda da vozim.

„Skreni u sledeću levo. Nemoj ovde da se isključuješ. Idi Vebsterovom avenijom. Zašto *sad* skrećeš desno? Ne prolazi pored škole! Samo što nije tri, deca sad izlaze!“

Organizovala je demonstraciju alpinizma u zatvorenom za Stiva Vonga, Em-Daša i mene u novootvorenom megacentru pustolovina, u kome se nalazi ne samo alpinistički zid nego i prava hučna reka unutar hale, da bi moglo da se demonstrira voženje kanuom po brzim bujicama, i vertikalni

aerodinamični tunel – silos unutar koga ogromni propeler potiskuje posetioce s obaveznom zaštitnom kacigom uvis takvom silinom da simulira slobodni pad. Ima li uopšte potrebe da vam kažem da smo za jedno veće nas četvoro isprobali sve to redom? Ostali smo do zatvaranja. Stiv Vong i Em-Daš su se konačno osećali kao prave muškarčine pošto su celog radnog dana u *Houm depou* nosili one uniseks kecelje. Ja sam bio iscrpljen pošto sam već predugo živeo po Aninom pretrpanom dnevnom rasporedu. Bilo mi je *potrebno* da malo odremam.

Odvojili smo vreme za proteinsku užinu na štandu s energetskim pićima i hranom. Ana je otišla do toaleta.

„Kako to izgleda?“, upitao me je Em-Daš.

„Šta kako izgleda?“

„Ti i Ana. To su srca dva, ljubili se, grlili se sve do pola dvaaaaa.“

„Držiš li se?“, pitao me je Stiv Vong. „Izgledaš mi izmoždeno.“

„Upravo sam preživeo simulaciju slobodnog pada.“

Em-Daš je bacio polovinu nedojedene proteinske pločice u korpu za otpatke. „Nekad bih, kad god te pogledam, pomislio: 'Ovaj čova je sve prokljuvio. Ima slatku kućicu, lepo dvorište, ne radi za druge, samo za sebe. Sat mirne duše može i da baci, jer nikada nigde *ne mora* da stigne.' Meni si ti bio ta Amerika u kojoj sam se nadao da ću ostati da živim. Sad se, avaj, duboko klanjaš šefici.“

„Stvarno?“, rekao sam na to ja. „Avaj?“

„Kaži mu onu poslovicu koju si rekao meni“, rekao je Stiv.

„Jesi i to naučio od šamana u svom selu?“, upitao sam.

„Od nastavnika engleskog u mom selu, u stvari“, odgovorio mi je Em-Daš. „Da bi oplovio svet, brod mora da ima samo jedro, kormilo, kompas i sat.“

„Vrlo mudro rečeno, među jednim narodom koji uopšte nema izlaz na more“, primetio sam. Em-Daš je odrastao u podsaharskoj Africi.

„Ana je kompas“, obrazlagao je Em-Daš. „Ti si sat, ali pošto se trudiš da pokazuješ vreme prema njoj, više nisi tačan. Kazaljke ti pokazuju tačno vreme samo dvaput na dan. Nikad nećemo saznati na kojoj smo geografskoj dužini.“

„Jesi siguran da Ana nije jedro?“, upitao sam. „Što ja ne bih mogao da budem kormilo, a Stiv kompas? Uopšte mi nije jasna ta tvoja analogija.“

„Dozvoli da ti to kažem jezikom koji ćeš razumeti“, umešao se Stiv. „Mi smo ti kao neka televizijska serija s glumcima raznih rasa. Afrikanac – Em-Daš. Azijac – ja. Belac mešanac – ti. Snažna, odlučna žena, koja nikada ne bi dozvolila da njenu ličnost određuje neki muškarac – Ana. Vas dvoje kao par to ti je kao deo zapleta u jedanaestoj sezoni prikazivanja, kad se producenti svim silama trude da nam još malo produže vek prikazivanja.“

Pogledao sam u Em-Daša. „Kapiraš li ti ovu metaforu zasnovanu na pop kulturi?“

„Suštinu da. Imam ja kablovsku televiziju.“

„Nas četvoro“, nastavljao je da obrazlaže Stiv, „savršen smo četvougao. To što si ti uskočio s Anom u krevet poremetiće nam geometriju.“

„Kako?“

„Ana je pokretač u životu svakog od nas. Samo nas pogledaj. Sad će još malo ponoć, a mi smo se satima verali, veslali i oponašali skok s padobranom u zatvorenoj hali. Nikad to inače ne bih radio radnim danom. Ana je naš katalizator.“

„Dosad si pokušao da mi objasniš zašto ne bi trebalo da se zabavljam s Anom pomoću jedrenjaka, geometrije i hemije, ali i dalje me nisi ubedio.“

„Već vidim da će se to završiti u suzama“, saopštio mi je Em-Daš. „Za tebe, za Anu, za sve nas. Lićemo suze potocima.“

„Slušajte“, rekao sam gurajući od sebe proteinski čokoladni kolač koji je u stvari imao ukus kao pravi čokoladni kolač. „Između mene i moje devojke može da se desi nešto od sledećeg što ću nabrojati. Da, *devojke*.“ Kriomice sam pogledao u Anu, koja je, podaleko od nas, bila u priči s devojkom za štandom nad kojim je pisalo: Uložite u avanturu! „Prvo, venčaćemo se, dobiti decu, a vi ćete im biti kumovi. Drugo, raskinućemo, uz javnu predstavu punu povređenih osećanja i međusobnih optužbi. Vas dvojica ćete morati da birate stranu: ili da ostanete ortaci sa mnom ili da – što će se kositi sa zakonima ponašanja muškog pola – ostanete prijatelji sa ženskom stranom. Treće, Ana će upoznati nekog drugog i ostaviće me, a ja ću postati paćenik kome ništa u životu ne uspeva, i nemojte slučajno da ste mi rekli da to već jesam. Četvrto, Ana i ja ćemo se sporazumno rastati i ostati *prijatelji*, kao što se viđa na televiziji. Ostaće nam uspomene na tobožnji alpinizam i tako dalje, i tako dalje, i na najbolji seks u mom životu. Sa svakim od ovih raspleta koje nam sudbina dodeli moći ćemo muški da se poneseo jer smo svi odrasli ljudi. Uostalom, priznajte – da se Ani malo prohte s vama ovako kao sa mnom, brže-bolje biste ugrabili priliku.“

„A *ti bi nama* predviđao tužan kraj i prolivanje suza“, rekao je Stiv Vong.

U tom trenutku vratila se Ana, mašući ilustrovanom brošuram, lica rascvetanog u osmeh. „Hej, momci, idemo na Antarktiku!“, rekla je.

DAN 15.

„Trebaće nam dobra oprema.“ Ana je ubacila kesicu čaja iz asortimana *Rejnbou ti kompani* u šolju vrele vode. Bila je

obučena za trčanje, a ja sam upravo obuvao patike. „Duge gaće, vetrovke, vodootporne jakne, termo prsluci, nepropusne čizme, štapovi za pešačenje.“

„Rukavice“, dodao sam ja. „Kape.“ Put na Antarktiku zatevaće tri meseca, vodiće nas kroz više vremenskih zona i prevalićemo hiljade kilometara. Ana je već bila uključena na pun planerski model rada. „Zar na Južnom polu neće tad biti leto?“, upitao sam.

„Nećemo stići do Južnog pola. Do južnog polarnika možda, a i to samo ako nam vreme i more budu naklonjeni. Svejedno nas očekuje mnogo leda i vetra.“

Izašli smo na četrdesetpetominutno istezanje na travi ispred moje kuće i pokvasili se rosom dok smo izvodili psa koji gleda dole i kobru. *Cing*, oglasila se štoperica i ja sam se savio trudeći se da čelom dotaknem kolena. Nije bilo šanse.

Ana je mogla sva da se preklopi kao stočić za kartanje. „Naravno, ti znaš“, rekla je, „da su *Apolovi* astronauti išli na Antarktiku da proučavaju vulkane.“ Ana je znala za moju vatrenu opsesnutost svime što se ticalo astronauta, ali nije znala koliko stvarno dobro poznajem tu materiju.

„Obučavani su na Islandu, mlada damo. Ako su ikakvi astronauti ikada išli na Južni pol, onda je to bilo pošto su već odavno otišli u penziju izmenivši prethodno tok ljudske sudbine tako što su obmanuli smrt i vratili se živi s putovanja Nasinim raketnim brodovima.“ *Cing*. Pokušao sam da rukama uhvatim skočne zglobove, od čega su me moji jadni listovi zapekli kao da gore u živoj vatri.

„Videćemo pingvine, kitove i naučne stanice“, rekla je Ana. „I B15K.“

„Šta ti je to B15K?“

„Ledeni breg veliki kao Menhetn. Dovoljno je veliki da ga prate satelitom. Odlomio se 2003. od Rosove ledene ploče i

sad se kreće oko Antarktika u smeru obrnutom od kretanja kazaljke na satu. Ako nas vreme posluži, možemo da iznajmimo helikopter i sletimo na njega!“

Cing. Bila je to poslednja vežba istezanja. Ana je potrčala. Trudio sam se da držim korak s njom, ali nisam imao nikakvih izgleda, posebno kad joj je B15K tako podigao adrenalin.

Dok sam protrčavao ispred kuće gospodina Mura, on je taman ulazio u svoja kola, s putnom šoljom kafe u ruci. „Ona tvoja cura protrča pre sekund. Prošišala je kao munja.“

Pošto smo se istuširali i doručkovali avokado i tost od spelte, Ana je uzela trakastu brusilicu koju je kupila kod Stiva Vonga i prionula na brušenje mog stola za ručavanje napolju. Pridružio sam joj se, služeći se šmirgl-papirom.

„Kad budemo stigli do osnovne teksture, moraćeš da ga prebojiš. Imaš li boje?“ Imao sam. „Trebalo bi da završiš do večeras. Onda dođi kod mene. Večera, pa seks.“ Što se mene tiče, to je bilo sasvim u redu. „Moram sad na posao.“ Pre nego što je otišla, Ana mi je ukazala i na druge drvene predmete koje je trebalo izbrusiti pa ofarbati – klupu, vrata kroz koja se iz kuhinje izlazilo u dvorište, staru šupu gde sam držao kosilicu i razni pribor za sport. Ostatak dana proveo sam baveći se dodeljenim zadacima.

Bio sam sav znojav, prašnjav i isprskan farbom kad je stigla poruka od Ane.

AnaGrafičkaKontrola: večera za 15 min.

Stigao sam do njenog stana za pola sata, ali stvarno sam morao da se istuširam pre večere. Za večeru smo imali ogromne činije vijetnamskog foa,* a večerali smo u dnevnoj sobi, odgledavši pritom dve epizode *Naše zaleđene planete*

* Goveđa čorba s rezancima od pirinča i raznim povrćem i začinskim travama. (Prim. prev.)

preko blureja. Za ta nešto više od tri sata saznali smo sve o ogričastim pingvinima i fokama rakojedima, koji žive samo u *pogodite kom delu naše planete*.

Zaspao sam pre nego što smo uopšte stigli do seksa.

DAN 16.

Ana nam je zakazala rani jutarnji čas ronjenja a da meni ništa nije rekla.

Vin nam je zadao da u punoj ronilačkoj opremi – odela, boce s kiseonikom, pojasevi s balastom, sve redom – klečimo na dnu najdubljeg dela bazena. Trebalo je da skinemo sav pribor za disanje pod vodom, ne izostavljajući ni masku, i da je zatim, zadržavajući dah, ponovo stavimo. Posle toga mi je Vin rekao da očigledno zaostajem s priručnikom i da bi mi bolje bilo da malo prionem.

„Zašto nisi prešao ceo priručnik?“, htela je da zna Ana.

„Randevu s trakastom brusilicom oduzeo mi je vreme.“

Dok smo se vraćali kući, osetio sam suvoću i grebanje u grlu kao da sam se prehladio.

„Nemoj slučajno da kažeš da si dobio prehladu“, rekla mi je Ana. „Ako kažeš sebi da si bolestan, *dozvoljavaš* sebi da budeš bolestan.“

Zazvonio joj je telefon, pa se javila preko hendsfri spikerfona. Zvao ju je jedan od klijenata iz Fort Vorta, po imenu Rikardo. Pričao joj je viceve o dizajnerskoj paleti boja, pa se Ana smejala skrećući na prilaz ispred moje kuće. Ostala je u kolima da dovrši razgovor, a ja sam ušao u kuću.

„Moraćemo u Fort Vort“, saopštila mi je kad je konačno ušla kod mene u kuhinju. Spremao sam pileću supu s rezancima iz kesice.

„Zašto?“ upitao sam.

„Moram da provedem Rikarda korak po korak kroz prezentaciju. Samo da ti kažem, nije ti to supa, to ti je kesica puna natrijuma.“

„Dozvoljavam sebi da se razbolim. Supa je lekovita.“

„To ti je otrov i doći će ti glave.“

„Moram da idem u Fort Vort s tobom?“

„Zašto ne bi išao? Ionako ništa ne radiš. Prenoćićemo i malo razgledati.“

„Zar Fort Vort?“

„Idemo u avanturu.“

„Nos mi curi i osećam se kao da mi je u glavi čitava košnica pčela.“

„Prestaće ako prestaneš da govoriš takve stvari“, rekla je Ana.

Umesto odgovora sam kinuo, zakašljao se, pa izduvao nos u maramicu. Ana je samo zavrtela glavom.

DAN 17.

Evo šta sam video u Fort Vortu:

Ogroman aerodrom, koji je tako vrveo putnicima kao da je privreda Teksasa doživela potpuni krah, pa celokupno stanovništvo beži.

Preuzimanje prtljaga. Taj deo aerodroma renoviraju, te otuda vlada takav haos da ljudi samo što se ne mlate pesnicama. Ana i ja smo u polasku predali tri kofera, koja su stigla među poslednjima na tekućoj traci.

Autobus. Sav ispisan, ukруг, ogromnim slovima Poni kar Poni kar Poni kar. *Poni kar* je sveža konkurencija *Uberu* i drugim rentakar kompanijama. Ana je imala vaučer za besplatan vikend – zašto, pojma nemam. Autobusom smo

stigli do parkinga punog majušnih automobila s logom *Poni kara*. Pojma nemam gde se poni kar proizvodi, ali ti automobili su sasvim izvesno konstruisani za sitne ljude. Nas dvoje i prtljag morali smo nekako da se natiskamo u vozilo dovoljno samo za nas dvoje i trećinu našeg prtljaga.

Hotel *Dalás – Fort Vort Sunčane bašte*. Koji i nije baš sasvim hotel, nego je to više jedan skup majušnih soba-apartmana i automata s raznom robom, namenjen ljudima na službenim putovanjima s ograničenim putnim troškovima. Čim smo se smestili u našu sobicu, ja sam privilegao. Ana se presvukla u poslovnu odeću, razgovarajući istovremeno telefonom s Rikardom. Mahnula mi je i izašla, vukući kofer na točkićima u kome su joj bile potrepštine za posao. U bolesnom stanju, pomalo ošamućen, nikako nisam uspevao da uključim televizor. Kablovski programi su mi tu bili nepoznati i uspevao sam da dobijem jedino hotelski kanal, koji je prikazivao čuda i divote svih hotela iz lanca *Sunčane bašte* širom sveta. Predstojalo je skoro otvaranje u Evansvilu u Indijani, Urbani u Ilinoisu i u Nemačkoj, u Frankfurtu. Nisam uspevao da provalim ni kako im funkcioniše telefon. Stalno mi se javljao isti mehanički glas koji je izlistavao opcije za biranje. Bio sam gladan, pa sam se odvuкао dole do recepcije da kupim nešto iz automata.

Automati su se nalazili u zasebnoj maloj prostoriji, gde je bio i mali švedski sto s nekoliko činija jabuka i posudama sa žitaricama za doručak. Uzeo sam od svega pomalo. Iz jednog automata mogli ste da kupite picu na komad, iz drugog toaletni pribor, kao i nekoliko vrsta lekova protiv prehlade. Pošto je posle četvrtog pokušaja automat konačno prihvatio moju izgužvanu novčanicu od dvadeset dolara, uspeo sam da kupim nekoliko kapsula, nekoliko tableta, nekoliko pojedinačnih doza leka u tečnom obliku i malu bočicu u kojoj se

nalazilo nešto pod nazivom *Energetska bomba!*, što se dičilo megadozom antioksidanata, enzima i nekakvim izvrsnim sastojcima blitve i određenih vrsta ribe.

Po povratku u sobu napravio sam koktel od po dve doze svakog leka, cepajući staniol i otkrivajući uz nešto muke kako da skinem bezbednosne poklopce koje ne mogu da odvrnu deca, a zatim u jednom gutljaju sručio *energetsku bombu*.

DAN 18.

Probudio sam se nemajući ni najblažeg pojma gde sam. Čuo sam vodu iz tuša, video tračak svetlosti ispod vrata i udžbenike naslagane na noćnom stočiću. Vrata kupatila su se raskrtila i otuda je zablistala obasjana vodena para.

„Živ je!“ Ana se, naga, brisala peškirom. Već je bila napolju na trčanju.

„Jesam li?“ Prehlada me nije mučila ništa manje nego pre. Jedino što mi se sad još i povraćalo.

„Sve si ovo popio?“ Ana je pokazivala mali pisaći sto zatrpan ambalažom lekova koje sam sâm sebi prepisao i dao.

„I dalje sam bolestan“, rekao sam u mlakom pokušaju samoodbrane.

„Time što govoriš da si i dalje bolestan postižeš samo to da i dalje budeš bolestan.“

„Osećam se tako bedno da čak i vidim smisao u tvojoj logici.“

„Sve si propustio, dušo. Sinoć smo izašli na organsku meksičku hranu. Rikardu je bio rođendan. Bilo je nas četrdesetak i pinjata. Posle smo otišli na trkalište i vozili minijaturne trkačke oldtajmere. Zvala sam te, slala ti poruke, ali od tebe nikakvog odgovora.“

Dohvatio sam telefon. Između šest sati uveče i pola dva ujutru primio sam od AneGrafičkeKontrole trideset tri poziva i poruke.

Ana je počela da se oblači. „Bolje se pakuj. Moramo da se odjavimo, pa idemo u Rikardovu kancelariju na sastanak. Otuda ćemo na aerodrom.“

Navigavala je poni karom do industrijske zone bog zna u kom delu Fort Vorta. Sedeo sam u prijemnom odeljenju i osećao se odvratno, stalno sam morao da izduvavam nos, i mučio sam se da se usredsredim na knjigu o astronautu Voltu Kaningamu na *Kobovom* elektronskom čitaču, ali mi se suviše mutilo u glavi. Igrao sam na telefonu neku igru koja se zove *101*, a igra se tako što biraš tačan ili pogrešan odgovor na pitanja. Tačno/pogrešno: Predsednik Vudro Vilson služio se u Beloj kući pisaćom mašinom. Tačno! Kuckao je na hamondu onaj govor kojim se nadao da će privući podršku učešću u Prvom svetskom ratu.

Posle dugog sedenja trebalo mi je malo svežeg vazduha, pa sam otišao u laganu šetnju oko industrijske zone. Svaka zgrada mi je izgledala potpuno isto i na kraju sam se izgubio. Uspeo sam da se vratim tako što sam pukom srećom ugledao parkiran poni kar, za koji se ispostavilo da je naš.

Ana je dangubila sa svojim klijentima čekajući mene. „Gde si bio?“

„U razgledanju“, rekao sam. Ana me je upoznala s Rikardom i još trinaest direktora preduzeća za izdavanje udžbenika. Ni sa kim se nisam rukovao. Imao sam prehladu, razumete.

Vratiti poni kar bilo je lako kao što su nam i obećali, ali je autobusu koji je trebalo da nas gratis odveze do aerodroma neophodna bila čitava večnost da stigne po nas. Zato smo Ana i ja, da bismo stigli na avion, morali da protrčimo

dalas-fortvortski aerodrom kao nekakva dva lika iz filma ili o ćaknutim ljubavnicima na putovanju ili o federalnim agentima koji se trude da osujete teroristički napad. Na avion smo stigli, ali ne na vreme da nađemo sedišta jedno do drugog. Ana je sela napred, a ja sasvim pozadi. Uši su mi u povratku bile toliko zapušene da sam ludeo, a bolele su me još i gore kad smo, posle nekoliko sati leta, sleteli.

Na putu do moje kuće Ana je zastala u prodavnici pića da kupi malu bocu brendija. Naterala me je da popijem poveliku dozu, a onda me smestila u krevet, namestila mi jastuk ispod glave i poljubila me u čelo.

DANI 19. I 20.

Razboleo sam se, prosto i jednostavno rečeno, a jedini lek je bio da odležim i pijem mnogo tečnosti, što je uostalom i bio jedini lek za prehladu još otkad je prvi neandertalac dobio šmrcavicu.

Ana je međutim imala svoje ideje. Dva dana je bila predana misiji da me izleči naglo umesto postepeno. Terala me je da sedim go s nogama u lavoru hladne vode. Priključila me je na nekakvu mašinu sličnu elektrokardiografu, naložila mi da skinem sa sebe sve metalno, mada ništa metalno nisam ni imao na sebi, pa pritisnula prekidač. Ništa nisam osetio.

Posle izvjesnog vremena, međutim, voda oko mojih nogu se najpre zamutila, zatim dobila blatnjavu boju, pa počela da se zgrušava, sve dok nije počela da liči na nekakav puding, neprivlačan za jelo i odvratna na pogled koliko samo možete da zamislite. Masa je postala toliko gusta i lepljiva da je pokušaj da izvučem stopala iz nje bio kao da ih izvlačim iz močvarnog mulja. I smrdela je!

„To iz tebe izlazi loš juju“, rekla je Ana pošto je prosula tu sluz u toalet.

„Iz mojih stopala?“, pitao sam je.

„Da. Dokazano je. Loša hrana koju unosiš, telesni otrovi i masnoća, sve ti se to cedi kroz stopala.“

„Mogu li sad nazad u krevet?“

„Samo dok ti ne bude spremna parna kupka.“

„Ne koristim parne kupke.“

„Sad hoćeš.“

Ana je u mojoj kabini za tuširanje postavila plastične zavese i aparat za pravljenje pare, koji je podesila na najjače. Seo sam na stoličicu stavljen u kabinu i preznojavao se sve dok nisam uspeo da dokrajčim tri velike boce nekakvog slabog čaja. Trebalo mi je za to vremena, pošto je čaj imao ukus vode iz kanalizacije, a ni bešika ipak ne može da primi beskonačno mnogo vode iz kanalizacije.

Uveden je zatim i trenažni bicikl. Ana me je terala da na svakih sat i po okrećem pedale tačno dvanaest minuta, sve dok se ne preznojim, što je dokazivalo da mi se telesna temperatura podigla.

„To je da bismo iskuvali sluz i tome slično“, rekla je.

Za tri obroka uzastopno davala mi je samo činiju vode-naste čorbe od cvekla i celera.

Naterala me je na jednosatne seanse istezanja, ali da izvodim pokrete *tačno* onako kao instruktor na snimku koji mi je pustila s ajpeda.

Prikopčala je nekakvu spravu veliku otprilike kao sapun, koja je vibrirala i zujala. Bila je to nekakva lekarija iz narodne radinosti, s ruskim slovima na kutiji. Zatim mi je naredila da legnem na pod i istrljala me tim čudom po čitavom telu, s obe strane. Komunjarska mašinica ispuštala je različite zvuke dok je prelazila preko raznih delova mog tela.